

Verschijsning aan het meer

Lieve kleinkinderen,

Toen jullie mama's en papa nog klein waren vonden ze het altijd heel leuk wanneer ik verhaaltjes vertelde over de tijd toen ik zelf nog een klein kind was. Verhaaltjes die waar gebeurd waren.

Ik vertelde dan b.v. over mijn vader, die ook imker was en die een keer een Keulse pot vol met honing uit zijn handen liet vallen, precies op zijn dikke teen. Hij kon toen niet meer goed lopen en werd door zijn leerlingen op het fietskarretje van onze burens naar school gebracht. Op dat fietskarretje van de buurman konden precies vier melkbussen staan. En nu stond er een stoel op, waar de meester op zat. Ja, mijn vader was ook onderwijzer net zoals ik vroeger geweest ben. De laatste keer dat zijn leerlingen hem met dat fietskarretje naar huis brachten (mijn vader kon al weer goed lopen) lieten ze dat karretje in een greppel glijden, waardoor mijn vader met stoel en al in die greppel terecht kwam. En een pret dat ze met elkaar hadden!

Of ik vertelde aan onze kleine kinderen het verhaal van mijn moeder, die met een heel klein steentje een tamme kraai dood gooide. Zij had een hekel aan tamme kraaien want die gingen wel eens in de kinderwagen zitten, waar een baby in lag. Dat was gevaarlijk, want kraaien konden de ogen van een baby uitpikken. Mijn moeder zei tegen mijn vader: 'Zal ik hem doodgooien?'

Mijn vader antwoordde: 'Je moet doen, wat je niet kunt laten.'

Als ze het echt gewild had, mijn moeder, dan was het haar niet gelukt. Maar een steentje in het wilde weggegooid, raakt heel soms zijn doel. De tamme kraai was dood en mijn moeder had veel spijt van wat ze 'per ongeluk' gedaan had.

Zo zijn er heel veel verhalen van vroeger, die doorverteld moeten (mogen) worden.

Ook de Here Jezus gaf die opdracht aan zijn leerlingen. Kun je hieronder lezen. De BLIJDE BOODSCHAP van Jezus bestemd voor alle mensen op deze wereld mag, ja moet doorverteld worden aan iedereen die het wil horen.

Hoofdstuk 101 - Verschijsning aan het meer - Johannes 21 : 1 – 23

De elf discipelen van Jezus waren niet lang meer in Jeruzalem gebleven. Zoals de engelen tegen hen gezegd hadden op de ochtend van de opstanding, waren ze met elkaar naar Galilea gegaan.

De Here Jezus had tegen hen gezegd dat ze naar een berg moesten gaan en daar verscheen hij aan de elf en aan de andere mensen die in hem geloofden. Sommigen van hen konden het eigenlijk nog steeds niet geloven dat Jezus uit de dood was opgestaan. Maar toen ze Jezus zagen en hoorden wat hij zei, viel alle twijfel bij hen weg. Allemaal knielden ze voor Jezus neer en brachten hem hulde.

De woorden die Jezus sprak, vooral over het werk dat hen te wachten stond, maakten diepe indruk.

Jezus zei: *‘God heeft mij alle macht gegeven in de hemel en op de aarde. Jullie moeten naar alle volken gaan, zodat iedereen mijn leerling kan worden. Jullie moeten de mensen dopen in de naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Leer de mensen om zich te houden aan alles wat Ik jullie verteld heb. En vergeet nooit: Ik ben altijd bij jullie, tot de nieuwe wereld komt.’*

Wat deze machtige woorden van Jezus precies betekenden begrepen ze toen nog niet helemaal. Maar dat zij tot grote daden geroepen waren, dat begrepen ze wel. Geduldig moesten ze wachten tot de Trooster, de Heilige Geest op hen neergedaald zou zijn. Op Gods tijd. Dan zou hun grote werk beginnen.

Niet langer zouden ze discipelen, *leerlingen* van Jezus zijn, maar zijn boodschappers, zijn *apostelen*.

Er gingen een paar weken voorbij en er gebeurde niets bijzonders. Wachten op de komende dingen.... En wachten duurt altijd lang.

‘Weet je wat?’ zei Petrus, ‘ik ga vissen. Wie gaat er met mij mee?’

‘Ik,’ zei Nathanaël.

‘En wij ook,’ zeiden Thomas, Jacobus, Johannes en nog twee discipelen van Jezus.

Na een hele nacht vissen kwamen ze bij zonsopkomst weer terug. Ze hadden niets gevangen. Langzaam dreef de vissersboot naar de kant van het meer. Al hun werk van een hele lange nacht vissen op een vissersboot, was voor niets geweest. Misschien dachten de mannen wel terug aan die keer, al weer een paar jaar geleden, dat ze ook niets gevangen hadden. Maar toen kwam Jezus die tegen hen zei om het net nog een keer in het water te gooien. Zoiets kon nu natuurlijk niet meer! De enkele keren dat Jezus nog bij hen was sprak hij over hogere zaken dan vissen in het meer.

Niet voor niets had Jezus al een keer tegen hen gezegd dat ze ‘vissers-van-mensen’ zouden worden.

Toen ze niet ver meer van de oever af waren zagen ze een man dichtbij het water staan. In de ochtendschemering konden ze vanaf de boot niet zien wie het was. Ook toen deze vreemde meneer riep: ‘Jongens, hebben jullie misschien wat vis voor me,’ hoorden ze niet, dat het Jezus was.

Ze riepen terug: ‘Nee, we hebben niets gevangen!’

Als antwoord kregen ze: ‘Gooi het net uit aan de rechterkant van de boot, dan zullen jullie wel vis vangen!’

De mannen keken elkaar verbaasd aan. Hoe wist die meneer dat zij boven een school vissen voeren? Viste hij zelf ook op het meer? Of zag hij op afstand in het heldere water veel vissen, terwijl zij die zelf niet konden zien? Ze konden het altijd proberen, kwaad kon het niet. Vlug gooiden ze het net uit en toen zij het wilden ophalen zat het vol met vissen. Er zaten zoveel vissen in het net dat zij het niet aandurfdën om het net met de vissen erin binnenboord te halen. Het net zou scheuren en dan waren ze alle vissen kwijt. Het was beter om het net met de vissen erin in het water naar de kant te slepen.

Johannes en Petrus stonden naast elkaar op het schip. Johannes zag het wonder gebeuren. Zachtjes zei hij tegen Petrus: ‘Ik weet wie daar staat. Het is de Heer!’ Simon Petrus geloofde het direct. Wie anders dan Jezus zou zo’n teken doen en al die vissen in hun netten drijven? Maar dan stond de Heer daar te wachten en voordat het schip aan wal lag zou nog wel even duren. Zonder verder na te denken, sloeg hij zijn mantel om, die hij tijdens het werk afgedaan had. Hij sprong in het water en was als eerste bij de Here Jezus.

‘Ik weet wie daar staat. Het is de Heer!’

Op de oever van het meer zag Petrus een vuurtje branden met vis erop en brood. Maar voor acht mannen was er geen vis genoeg.

Jezus zei: 'Haal een paar vissen die jullie gevangen hebben.'

Petrus ging terug naar het schip dat nu aan wal lag. Hij hielp eerst mee om alle vissen uit het net te halen. Het waren er honderddrieënvijftig, allemaal hele grote. Dat het net niet scheurde was een wonder op zich.

Met z'n achten zaten ze om het vuur.

Jezus zei: 'Kom, laten we met elkaar gaan eten.'

Nu was het weer net zoals in die eerste dagen, drie jaar geleden, toen ze met Jezus door Galilea trokken. Vaak hadden ze buiten met elkaar zitten eten. Jezus was nu weer de gastheer, die brood en vis uitdeelde. Eten dat op zo'n wonderlijke manier klaargemaakt was, op het vuurtje aan de kant van het water.

Jezus zei: 'Kom, laten we met elkaar gaan eten.'

Deze keer had Jezus niet gezegd wie hij was, maar ze wisten allemaal dat Hij het was. Na zo'n lange nacht werken smaakte het eten bijzonder goed. Toen iedereen genoeg gegeten had begon Jezus over het doel van deze bijeenkomst. Op die Paaszondag, toen Jezus was opgestaan uit de dood, had hij al met Petrus gesproken en hem alles vergeven. Maar ook de anderen moesten weten dat alles nu weer helemaal goed was. Jezus wilde met Petrus praten en hem vragen stellen, waar de anderen bij aanwezig waren. Zij moesten allemaal weten dat Jezus Petrus in het bijzonder had geroepen tot het apostelambt.

Geen strenge woorden en verwijten zou Petrus nu in het bijzijn van de anderen te horen krijgen, maar wel moest Petrus weten dat hij een groot kwaad had gedaan, ja dat hij goed fout was geweest.

'Simon, zoon van Johannes, houd je van Mij, meer dan de andere leerlingen?'

Beschaamd boog Petrus zijn hoofd. Na die nacht bij het vuur op de binnenplaats wist hij wel beter! Hoe had hij het ooit in zijn hoofd kunnen halen zich meer te voelen dan de andere discipelen? Het was goed, dat Jezus het hem vroeg waar zijn vrienden bij zaten. Ook hen had hij onrecht gedaan met zijn trotse woorden in de Paaszaal.

Deemoedig antwoordde hij: 'Ja Heer, u weet dat ik van u houd.'

Jezus antwoordde: 'Zorg dan goed voor mijn volk, zoals een herder voor zijn kudde zorgt.'

Petrus durfde weer omhoog te kijken. Zijn Meester kende zijn liefde voor hem en hij mocht net zoals de anderen zijn apostel zijn!

Voor de tweede keer vroeg Jezus: **'Simon, zoon van Johannes, houd je van Mij?'**

Weer diezelfde vraag! Maar hij had het verdiend en heel bescheiden zei hij: 'Ja Heer, u weet dat ik van u houd.'

Jezus zei tegen hem: 'Pas dan goed op mijn volk, zoals een herder op zijn schapen past.'

Het werd stil. Petrus wachtte vol spanning. De Here Jezus zou het toch niet nog een keer vragen? Hij kon immers toch geen ander antwoord geven? Maar het was wel waar, drie keer had hij gezegd dat hij Jezus niet kende. Moest hij daarom nu voor de derde keer zeggen dat hij van Jezus hield?

Ja, weer vroeg Jezus: **'Simon, zoon van Johannes, houd je van Mij?'**

Petrus boog nog dieper zijn hoofd. Hij kreeg een kleur en de tranen branden achter zijn ogen. Wat kon hij nu nog zeggen? Het was waar dat hij Jezus lief had. Hij hield van hem met heel zijn hart.

Verdrietig antwoordde Petrus: 'Heer, u weet alles. U weet dat ik van u houd!'

Toen zei Jezus: 'Zorg dan goed voor mijn volk, zoals een herder voor zijn schapen zorgt.'

Na deze derde keer vroeg Jezus niet weer. Drie keer was genoeg voor zijn discipel, die hem drie keer verloochend had.

Maar Jezus had nog meer tegen Petrus te zeggen. Ja, juist tegen Petrus die zo bang was geweest in het huis van Kajafas.

Simon Petrus, eens zou hij sterven als een held, als een martelaar voor de zaak van Gods Koninkrijk.

‘Luister heel goed naar mijn woorden, Petrus,’ zei Jezus. ‘Toen jij jong was, kon je zelf beslissen waar je naar toe ging. Je ging overal heen waar je wilde. Maar als je straks oud bent, zal dat anders zijn. Dan zal je je handen uitsteken en anderen zullen ze vastbinden, je omgorden. Ze zullen je als gevangene meenemen naar een plaats waar je niet heen wilt.’

Petrus begreep wat Jezus bedoelde. Hij zou oud worden en aan het eind van zijn leven zou hij gevangen genomen en gedood worden. Het woordje ‘omgorden’ had Jezus genoemd. Zo noemden de Romeinen het wanneer zij een gekruisigde aan de kruispaal vastbonden. Petrus zag zichzelf al hangen, maar hij wist nu dat hij alles voor Jezus over had. Dat hij alles, ja het allerergste kon ondergaan.

Hij hoorde Jezus zeggen: ‘Volg mij’ en met de anderen liep hij achter Jezus aan. Johannes en Petrus liepen het dichtst bij Jezus. En toen was het ineens toch weer de ‘oude’ Petrus, die alles maar zei, wat hem voor in de mond kwam. Zo maar zei, wat hij dacht en ook alles mee wilde regelen.

‘Heer,’ zei hij, ‘wat gaat er met Johannes gebeuren?’

De Here Jezus keek Petrus verwijtend aan en zei: ‘Misschien wil Ik wel dat hij blijft leven totdat Ik terugkom. Maar dat is *niet* jouw zaak! *Jij* hoeft Mij alleen maar te volgen!’

Beschaamd liep Petrus verder en zei niets meer.

Later dachten de andere discipelen die deze woorden van Jezus ook gehoord hadden dat Johannes niet zou sterven. Dat hij in leven zou blijven tot de dag dat Jezus terug zou komen op deze wereld.

Natuurlijk had Jezus dit niet bedoeld en Johannes had deze woorden ook niet zo opgevat. In het evangelie dat Johannes later geschreven heeft is hij hier heel duidelijk over.

